

Τὸ οικονομικὸν μέρος, διότι πρόκειται πολλὰς περὶ μεγάλης ἀρχικῆς δαπάνης, βαρύνει πολλάκις εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὁδοστρώματος, καίτοι μὲ τὴν κεφαλαιοποίησιν τῶν ἐξόδων συντηρήσεως τὰ τελειότερα ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως ὁδοστρώματα δὲν εἶναι καὶ τὰ πολὺ δαπανηρότερα.

Ὑδρευσις καὶ ἐξυγιανσις.

Περὶ τῶν ζητημάτων τῆς ὑδρεύσεως καὶ τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς πόλεως Ἀθηνῶν δὲν ἀπασχολῶ ἡμᾶς, ἄλλως τε εἶναι λελυμένα ἐν τοῖς σχεδίοις τοῦλάχιστον. Μόνον συναρμολόγησις καὶ συμπλήρωσις τις θὰ ἐνεδεικνύετο πρὸς τὸ καταρτισθησόμενον σχέδιον ρυμοτομίας.

Ἐν συμπεράσματι ἤθελον νὰ προτείνω εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν ἔγκρισιν τῶν ἐξῆς προτάσεων.

1^{ον}) Τὸ ἀνώτατον τεχνικὸν Συμβούλιον θεωρεῖ ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ ὀριστικοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν εἶναι πρωτίστως μηχανικὸν ζήτημα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ὑγειονομικὸν καὶ εἰς τρίτην μοῖραν ἐξωραϊστικὸν.

2^{ον}) Τὸ ἀνώτατον τεχνικὸν συμβούλιον προτείνει, ὅπως ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ ὀριστικοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἐπιληφθῆ τῆς βελτιώσεως τῆς ὑπαρχούσης ρυμοτομίας ὅπου τοιοῦτῃ ἐνδείκνυται, πρωτίστως ἐκ λόγων ὑγιεινῆς, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ προκαλέσῃ γενικὴν ἀνατροπὴν τοῦ σχεδίου.

3^{ον}) Ὅπως μελετήσῃ αὐτὴ ἐνδεχομένης ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ὑπολογιζομένης διὰ 750.000 κατοίκων.

4^{ον}) Ὅπως ἐπιληφθῆ τῆς μελέτης ἀπαλλοτριώσεως ἐκ τῶν προτέρων τῶν γηπέδων, ὅπου αἰνεῖ ἐπεκτάσεις πρὸς καταπολέμησιν τῆς κερδοσκοπίας ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων, διαθέσεως αὐτῶν πρὸς ἰδιώτας πρὸς ἀνοικοδόμησιν οἰκῶν καὶ καταστημάτων.

5^{ον}) Τῆς μελέτης οἰκοδομικῶν διαστάσεων πρὸς εὐόδωσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ τήρησιν τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς.

6^{ον}) Ὅπως ἐπιληφθῆ τῆς μελέτης προτάσεων ἐξωραϊστικῶν ἔργων τῶν ὑπαρχόντων ἢ διὰ τοῦ νέου σχεδίου δημιουργουμένων νέων κέντρων ὑπὸ τὴν προϋπὸθεσιν, τοιαῦτα ἔργα δὲν θὰ ἐπιβαρύνωσι τὸ παρὸν τῆς πόλεως, ἥτις ἔχει τὰς πλέον ἐπιειγούσας ἀνάγκας.

7^{ον}) Ἐπίσης τὸ Συμβούλιον ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως ὁ Δῆμος ἀρξῆται τῶν ἔργων τῆς ἐξυγιάνσεως τοῦλάχιστον τμηματικῶς δι' ἰδίων μέσων πρὸς πρόληψιν πάσης περαιτέρω μόλυνσεως τοῦ ὑπεδάφους τῶν Ἀθηνῶν καὶ καταπολέμησιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπιπολαζουσῶν

ἀσθνεσιῶν καὶ πρωτίστως τῆς φθίσεως.

8^{ον}) Ἐπίσης τὸ Συμβούλιον παρακαλεῖ τὸν Κον Ὑπουργὸν τῆς Συγκοινωνίας ὅπως ἐπεκτείνῃ τὴν μέριμνάν του διὰ τὴν σύνταξιν σχεδίων πόλεων κωμοπόλεων καὶ χωριῶν καθ' ὅλον τὸ Βασιλεῖον, τηρουμένων πρωτίστως τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν ὁποίων ὑποφέρουσιν οἱ συνοικισμοὶ, χάριν γενικωτέρου ἐθνικοῦ συμφέροντος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

A. PHILIPPSON. — *Kleinasien* (Μ. Ἀσία). Σελ. 183 μετὰ τριῶν γενικῶν χαρτῶν. Ἐξεδόθη ὡς δεύτερος τόμος τοῦ ἔγχειριδίου τῆς Χωρογραφικῆς Γεωλογίας τῶν Steinmann καὶ Wilckens. Heidelberg, 1917.

Ὁ Philippson, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς γενικῆς γεωλογικῆς χαρτογραφίσεως τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Αἰγαίου Ἑλλάδος, ἐξηρσύνησεν ἀπὸ γεωγραφικῆς καὶ γεωλογικῆς ἀπόψεως ἐπὶ πέντε ἔτη καὶ ὀλόκληρον τὴν δυτικὴν Μικρὰν Ἀσίαν τὰ περισπούδαστα πορίσματα τῶν ἐκεῖ ἐρευνῶν του ἐδημοσιεύθησαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς πέντε τεύχη τῶν *Petermann's Mitteilungen*, μετὰ γενικοῦ γεωλογικοῦ χάρτου ὑπὸ κλίμακα 1:300000. Ὁ ἐρευνητὴς οὗτος γνωρίζων μὲ μεγάλην λεπτομέρειαν τὰς γεωλογικὰς καὶ γεωγραφικὰς συνθήκας ἐνὸς τμήματος τῆς Μ. Ἀσίας ἦτο ἐπομένος ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος ὅπως φέρῃ εἰς πέρας, μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην ἀκρίβειαν καὶ ἐνημερότητα, τὴν συγγραφὴν ἔργου περὶ τῆς γεωλογίας τῆς ὅλης Μ. Ἀσίας.

Μετὰ τὴν παλαιότεραν συγγραφὴν τοῦ Tschihatscheff, ἡ διεθνὴς βιβλιογραφία δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ συγγραμματα, τὸ ὁποῖον νὰ περιλαμβάνῃ εἰς ἑν ὄλον τὰς μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης γνώσεις μας περὶ τῶν γεωλογικῶν διαπλάσεων καὶ τῆς γεωτεκτονικῆς τῆς Μ. Ἀσίας. Ἡ γενικὴ καὶ εἰς ὀλίγας σελίδας περιληφθεῖσα ἔκθεσις τοῦ Bukowski, κατὰ τὸ διεθνὲς Γεωλογικὸν Συνέδριον τῆς Βιέννης (1903), μὲ πλήρη σχεδὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης βιβλιογραφίαν, ὅχι μόνον δὲν ἠδύνατο, ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, νὰ ἰκανοποιήσῃ πλέον τὴν περιέργειαν τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ γνωρίσῃ τὴν σύστασιν τῆς ἰδιορρυθμῆτος χερσονήσου, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας ἑν ἔγχειριδιον βοηθητικόν.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς πρέπει νὰ χαριετήσῃ κανεὶς, καὶ ἰδίως οἱ κύκλοι τῶν ἑλλήνων ἐπιστημόνων καὶ μηχανικῶν, μὲ ἰδιαίτερον ἐνθουσιασμόν τὴν ἐκδοσὴν τοῦ προκειμένου συγγράμματος, νὰ συγχαρῆ δὲ τὸν συγγραφέα, ὅστις ἐπέ-

τυχε, με αξιοθαύμαστον συντομίαν, να δώση πᾶσαν ἐπιστημονικὴν καὶ βιβλιογραφικὴν πληροφορίαν περὶ τῆς γεωλογίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Κατὰ τὸν Philippson τὰ ὄρια τῆς χειρσονήσου πρὸς ἀνατολὰς ὁρίζονται ὡς ἑξῆς: Ἀρχίζουσι ταῦτα ἀπὸ τοῦ βορείου ἄκρου τοῦ κόλπου τῆς Ἀλεξανδρείτας καὶ προχωροῦν, παραλλήλως πρὸς τὰς δυτικὰς ὑπώρειας τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ, ἕως τὸ βύθισμα τοῦ Μαρραῶς. Αἱ ἀνατολικαὶ ὑπώρειαι τοῦ Ἀμανοῦ, καθὼς καὶ αἱ νότιαι τοῦ Ἀρμενικοῦ Ταύρου μέχρι τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ βαθεῖα κοιλάς τοῦ ποταμοῦ τούτου χωρίζουσι τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀρμενίας. Ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς στροφῆς τοῦ Εὐφράτου πρὸς ἀνατολὰς, παρὰ τὸ Ἐγκίν, τὰ ἀνατολικά ὄρια ἀποτελοῦνται ὑπὸ εὐθείας γραμμῆς μέχρι Κερασσοῦντος εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἡ Μικρὰ Ἀσία μὲ τὰ ἀνωτέρω ὄρια καταλαμβάνει ἑκατοσὶν 400.000 □ χιλ.

Μετὰ τὸ σύντομον κεφάλαιον περὶ τῆς μορφολογίας τῆς χειρσονήσου (σσ. 1-8), ἐκτίθεται ἐπίσης συντόμως ἡ στρωματογραφία (σσ. 8-23), μεθ' ἧς εἰσέρχεται ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν μελέτην τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς χώρας (σσ. 23-139).

Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀκολουθοῦν κατὰ σειράν:

A. Τὸ βορειοανατολικὸν τμήμα. 1) Τὸ ὄρος τοῦ ἀνατολικοῦ Πόντου.—2) Τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τῆς ἐσωτερικῆς ὑψηλῆς χώρας.—3) Ἡ ἠφαιστειώδης περιοχὴ τοῦ Ἀργαίου.

B. Τὸ νοτιοανατολικὸν τμήμα. Τὸ σύστημα τοῦ Ταύρου. 1) Ὁ ἀνατολικὸς Ταῦρος.—2) Ὁ Ἀντίταυρος.—3) Ὁ κυρίως Ταῦρος.—4) Ἡ πεδιάς τῆς Κιλικίας.—5) Τὸ ὄρος τῆς Β. Κιλικίας καὶ Ἰσαυρίας.

Γ. Τὸ κεντρικὸν τμήμα. 1) Τὸ Σουλτάν-Ντάγ καὶ τὸ Ἐμίρ-Ντάγ καὶ τὸ στεππῶδες ὑψίπεδον τῆς Λυκαονίας.—2) Τὸ ὑψίπεδον τῆς Γαλατίας.

Δ. Τὸ βορειοδυτικὸν τμήμα. Τὸ ὄρος τοῦ δυτικοῦ Πόντου. 1) Ἡ ὄρεινὴ χώρα τῆς Παλαγονίας καὶ Α. Βιθυνίας.—2) Ἡ προπόντιος περιοχὴ.—3) Ἡ ζώνη τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου.

Ε. Τὸ δυτικὸν τμήμα τῆς ἐσωτερικῆς ὑψηλῆς χώρας. 1) Ἡ ὑψηλὴ χώρα τῆς βορείου Φρυγίας.—2) Ἡ ὑψηλὴ χώρα τῆς Μυσίας, ἀνατολικῶς τοῦ Μακέδοντος.

Σ. Ἡ πρὸς τὸ Αἰγαῖον Μ. Ἀσία. 1) Τὸ πτωχογενὲς ὄρος τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου.—2) Ἡ Λυδοκαρικὴ μᾶζα.—3) Τὸ πτωχογενὲς ὄρος τῆς νοτίου Καρίας.—4) Ἐπισκόπησις τῶν μεταπτώσεων τῆς δυτικῆς Μ. Ἀσίας.

Z. Ἡ μεταξὺ Αἰγαίου καὶ Ταύρου ἐνδιάμε-

σος περιοχὴ. 1) Ἡ Λυκία ἀνατολικῶς τοῦ Ξάνθου.—2) Ἡ Πισιδία καὶ Παμφυλία καὶ ἡ περιοχὴ τῶν λιμνῶν.

Η. Ἡ νῆσος Κύπρος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τμημάτων ὑφίσταται τὴν μᾶλλον λεπτομερῆ ἀνάλυσιν ἡ πρὸς τὸ Αἰγαῖον Μ. Ἀσία, τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς γνώριζε ἐξ αὐτοψίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ φουσιγραφία τοῦ τμήματος τούτου ἐκτίθεται μὲ ἐξαιρετικὴν ζωηρότητα.

Ἀκολουθεῖ κατόπιν «Ἡ ἐπισκόπησις τῆς γεωλογικῆς ἱστορίας» (σσ. 140-144) καὶ «Ἡ ἐπισκόπησις τῆς γεωτεκτονικῆς» (σσ. 145-155). Ἐκ τῶν κεφαλαίων τούτων ἰδίως τὸ δεύτερον παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὄλην τῆς Αἰγηίδος σύνθεσιν ὁ Philippson προβαίνει μὲ πολλὴν προσοχὴν, τελειῶς ἄλλωστε δικαιολογημένην, εἰς τὴν διάκρισιν τῶν διαφόρων τεκτονικῶν ζωνῶν τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ ὑποδεικνύει μὲν τρόπους συνθέσεως τῶν ζωνῶν τούτων μεταξὺ τῶν καὶ πρὸς τὰς πτυχώσεις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Αἰγαίου Ἑλλάδος, ἀποφεύγει ὅμως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ διατυπώσῃ ὀριστικὰ συμπεράσματα. Διαφαίνεται ἐνταῦθα μία χαρακτηριστικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς κατ' ἐπιστήμην ἐπιφυλακτικότητος τοῦ Philippson καὶ τῶν συμπερασμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξε ἐπιπολαίως πῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ Frösch, παρὰ τὴν ἀτέλειαν τῶν γνώσεων μας, ἰδίως εἰς τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου.

Εἰς ἔνδεκα σελίδας τέλος (σσ. 155-166) περιλαμβάνεται σύντομος περιγραφή τῶν ἀπὸ τεχνολογικῆς καὶ μεταλλευτικῆς ἀπόψεως σπουδαιότερων κοιτασμάτων τῆς Μ. Ἀσίας. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο δύνανται νὰ εὑρουν οἱ Ἕλληγες μηχανικοὶ μεταλλευταὶ ἐξηκριβωμένας πληροφορίας καὶ ἐνδείξεις χρησίμων εἰς αὐτοὺς.

Ὁ συνοδευτὸς τὸ ἔργον γενικὸς γεωλογικὸς χάρτης (1:3.800000) δὲν ἀνταποκρίνεται δυστυχῶς, ὡς πρὸς τὴν σχεδίασιν, εἰς τὴν τελειότητα μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἔχουν συνειθίσει οἱ γερμανοὶ ἐκδόται τοῦτο ὀφείλεται ἀναμφιβόλως εἰς τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διεθνoῦς πολέμου ὑπάρχουσαν ἀνωμαλίαν.

ΚΤΕΝΑΣ

A. PHILIPPSON.—Grundzüge der Allgemeinen Geographie (Ἐγχειρίδιον Γενικῆς Γεωγραφίας). Πρῶτος τόμος, εἰς 276 σελίδας μετὰ 55 εἰκόνων καὶ δύο κλιματολογικῶν χαρτῶν. Ἐκδοσις τῆς «Ἀκαδημαϊκῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρείας». Leipzig, 1921.

Ὁ Philippson, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα, ἔνεκα τῶν πολυετῶν του ἐρευνῶν εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, εἶναι ἤδη γνωστὸν καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον παρ' ἡμῖν, προβαίνει, μὲ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ προκειμένου ἔργου, εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ συστήματος τῆς Γενικῆς Γεωγραφίας, ὅπως διμόρφωσε τοῦτο κατὰ τὴν μακρὰν ἀκαδημαϊκὴν διδασκαλίαν του.

Εἰς ἔργα διδακτικὰ γεωγραφικὰ εἶναι βεβαίως πλουσία ἢ διεθνῆς καὶ μάλιστα ἡ γεωμανικῆ βιβλιογραφία ἐν τούτοις, ἃν καὶ ὁ συγγραφεὺς θεωρῆ τὸ ἰδικόν του ὡς συμπλήρωμα τῶν ἤδη ὑπαρχόντων ὁμοίων συγγραμμάτων, μάλιστα δὲ τῶν γνωστῶν τοῦ Wagner καὶ τοῦ Supan, ἢ προκειμένη Γενικὴ Γεωγραφία οἰκοδομεῖ πολὺ πλέον σαφέστερα καὶ ἀκλόνητα τὰ θεμέλια τῆς γεωγραφικῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τῶν δεδομένων τῆς Μετεωρολογίας καὶ τῆς Γεωλογίας, καθ' ὅς ἀρχὰς ἐθέσπισεν ἡ μεγαλαυρία τοῦ Richthofen.

Διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσουν τὴν μέθοδον τῆς γεωγραφικῆς ἐρεύνης καὶ τὰ πορίσματα αὐτῆς, τόσον σπουδαστὰς, ὅσον καὶ μηχανικοὺς καὶ καθηγητὰς τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως, ἢ ὑπὸ ἐκδοσιν Γενικὴ Γεωγραφία τοῦ Philippson παρέχει τὸ πλέον καρποφόρον καὶ ἀσφαλὲς βοήθημα. Ἡ ἐκθεσις τῆς ὕλης γίνεται τόσον σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, κατὰ τὸ δυνατόν δὲ καὶ συντόμως, ὥστε ὁ περιορισμὸς τῶν εἰκόνων εἰς τὸ ἐλάχιστον ὄριον, ἔνεκα τῶν σημεριῶν δυσκόλων ἐκδοτικῶν συνθηκῶν, δὲν γίνεται σχεδὸν αἰσθητὸς εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα.

Ὁ ἐκδοθεὶς πρῶτος τόμος περιλαμβάνει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν *Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Γενικὴν Γεωγραφίαν* (σσ. 1-21), ὅπου ἰδίως τὸ περὶ μεθόδολογίας κεφάλαιον, ἀπόρροια μακρῶς καὶ φωτισμένης πείρας ἐρευνῆ τοῦ γεωγράφου, προσελκύνει ἰδιαιτέρως τὸν ἀναγνώστην, τὴν *Μαθηματικὴν Γεωγραφίαν* (σσ. 22-81) καὶ ἐκ τῆς *Γενικῆς Φυσικῆς Γεωγραφίας* τὴν *Ἀτμοσφαιρολογίαν* [Μετεωρολογίαν καὶ Κλιματολογίαν] (σσ. 82-247).

Εἰς τὸ τμήμα τῆς *Μαθηματικῆς Γεωγραφίας* ἀναλύονται τὰ ἐπόμενα κεφάλαια: Α. Σχῆμα καὶ μέγεθος τῆς γῆς. — Β. Φυσικὴ σύστασις τοῦ γηίνου σώματος (Γεωφυσικὴ). — Γ. Σχέσις τῆς γῆς πρὸς τὰ λοιπὰ οὐράνια σώματα καὶ κινήσεις αὐτῆς (Ἀστρονομικὴ Γεωγραφία). — Δ. Προσανατολισμὸς ἐπὶ τῆς γηίνου ἐπιφανείας (Γεωδαισία). — Ε. Σχεδιάσις τῆς γηίνου ἐπιφανείας (Χαρτογραφίαι).

Ἡ ἀκολουθοῦσα ἐξαιρετικὰ λεπτομερῆς ἐκθεσις τῆς *Μετεωρολογίας* φαίνεται, ἐκ πρώτης ὄψεως, κάπως ξένη εἰς ἔργον καθαρῶς γεωγραφικόν ὃ συγγραφεὺς ἀποδίδει δμῶς ἰδιαιτέραν

σημασίαν εἰς τὴν Μετεωρολογίαν, διότι ἄλλως εἶναι ἀδύνατος ἡ κατανόησις τῆς Κλιματολογίας. Τὸ περὶ Μετεωρολογίας τμήμα περιλαμβάνει τὰ ἐπόμενα κεφάλαια: 1) Σύστασις καὶ ἔκτασις τῆς ἀτμοσφαιρας. Βαρομετρικὴ ὑψομέτρσις. — 2) Θερμοκρασία. — 3) Ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις καὶ ἄνεμοι. — 4) Τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν. — 5) Ἰδια μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

Μετὰ τὴν μελέτην τῶν ἰδιοτήτων καὶ τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαιρας ὁ Philippson εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεμάτων τῆς *Κλιματολογίας*. Θεωρεῖ ὡς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ ἐνὸς κλίματος τὴν θερμοκρασίαν, τὴν ὑγρασίαν καὶ τὸν γενικὸν φυτικὸν χαρακτήρα, ἀναπτύσσει δὲ νέαν συστηματικὴν τῶν κλιμάτων, ἀπλοποιῶν τὴν παλαιότεραν διαίρεσιν τοῦ Köppen. Τὸν πρῶτον τόμον κλείουν τὰ κεφάλαια περὶ κλιματολογικῶν ἐπαρχιῶν (σσ. 230-241) καὶ περὶ κυμάτων τοῦ κλίματος (σσ. 241-247), καθὼς καὶ γενικὴ βιβλιογραφία (σσ. 248-255), μὴ υπερβαίνουσα τὰ ὅρια διδακτικοῦ συγγράμματος.

Ἡ προκειμένη σύντομος ἀνάλυσις δεικνύει ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν ἔκτασιν τῆς ὕλης εἰς τὸν ἐκδοθέντα πρῶτον τόμον, ἀπ' ἐτέρου δὲ καὶ τὰς βάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ δημοκλέωντος γεωγράφος τῆς Bonn οἰκοδομεῖ τὴν Γενικὴν Γεωγραφίαν του. Ὁ διεθνῆς ἐπιστημονικὸς κόσμος ἀναμένει μὲ ἐνδιαφέρον τελείως δικαιολογημένον τὴν ἐκδοσιν τοῦ δευτέρου τόμου εἰς τὸν τόμον τοῦτον ὁ Philippson θὰ ἐκθέσσημεταξὺ τῶν πρώτων τὰ ζητήματα τῆς Μορφολογίας, χρησιμοποιοῦν τὸ πλούσιον ὕλικόν μακρῶς καὶ ἀκαταπονήτου ἐργασίας.

ΚΤΕΝΑΣ

Ἐκ τῶν Περιοδικῶν

Τὸ ἐργαστήριον ἐρεύνης τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὁδῶν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ἐθνικοῦ Φυσικοῦ Ἐργαστηρίου (National Physical Laboratory) εἰς τὸ Teddington. Εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο μεταξὺ ἄλλων ἐκτελοῦνται αἱ ἑξῆς δοκιμαὶ ὑλικῶν ὁδοποιίας. 1ον) Δοκιμὴ τριβῆς ἐν ξηρῷ (διὰ τὴν ἀντοχὴν εἰς τὴν φθοράν). 2ον) Δοκιμὴ τριβῆς ἐν ὑγρῷ. 3ον) Δοκιμὴ ἀποτριβῆς τῆς ἐπιφανείας. 4ον) Δοκιμὴ εἰς τὴν ἐπανειλημμένην κρούσιν. 5ον) Δοκιμὴ τῆς συνδεδετικότητος. 6ον) Δοκιμὴ τῶν ἀπορροφητικῶν ἰδιοτήτων.

Δοκιμὴ τριβῆς. — Αὕτη ἐκτελεῖται διὰ συσκευῆς Deval, ἧς γίνεται χρῆσις ἐν Γαλλίᾳ καὶ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις καὶ ἦτις ἀπο-